

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 11CoCsp/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122490543
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2024:6122490543.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dariny Vargovej a členov senátu JUDr. Evy Šiškovéj a Mgr. Mareka Janigloša, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX. XX. XXXX, C. XX, D. E., o zaplatenie 1.217,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky č. k. 5Csp/41/2023-127 zo dňa 11. júla 2023, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Nové Zámky (ďalej aj súd prvej inštancie) vyššie označeným rozsudkom rozhodol tak, žalobu žalobcu zamietol (I. výrok) a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania (II. výrok).

2. Po právnej stránke svoj rozsudok odôvodnil citáciou ust. § 39, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 9, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 2 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj Občiansky zákonník), ust. § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj zákon č. 129/2010 Z. z.), ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 483/2001 Z. z.), ust. § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj CSP).

3. Uviedol, že žalobca sa návrhom na vydanie platobného rozkazu v predmetnej veci domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 1.217,18 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 15. 12. 2019 do zaplatenia. Súčasne si uplatnil aj nárok na náhradu trov konania. Návrh zdôvodnil tým, že pohľadávka vznikla titulom zmluvy č. 5164552293 zo dňa 29. 10. 2019, ktorú uzavrela Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom. Na základe tejto zmluvy veriteľ poskytol žalovanému peňažné prostriedky za podmienok upravených v zmluve. Nakoľko si žalovaný neplnil svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy, veriteľ znížil úverový rámec a od zmluvy odstúpil. Následne pohľadávku z uvedeného zmluvného vzťahu veriteľ postúpil žalobcovi zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 14. 12. 2021.

Okresný súd Banská Bystrica návrhu žalobcu vyhovel a vo veci vydal platobný rozkaz v konaní pod sp. zn. 9Up/1340/2022 dňa 28. 12. 2022, ktorý sa však nepodarilo doručiť žalovanému do vlastných rúk.

Žalobca navrhol pokračovať v konaní na príslušnom súde, t. j. na Okresnom súde Nové Zámky, ktorý vo veci nariadil pojednávanie a vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise.

4. Žalobca v žalobe tvrdil, že pohľadávku nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 14. 12. 2021, a to od Slovenskej sporiteľne, a.s. ako veriteľa a súdu predložil oznámenie zo dňa 21. 12. 2021 o postúpení pohľadávky adresované žalovanému a zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 12. 2021. Ďalej tvrdil, že pohľadávka vznikla zo zmluvy o kreditnej karte zo dňa 29. 10. 2019, ktorú uzavrela Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ (banka) a žalovaný ako spotrebiteľ. Súčasťou tejto zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky banky. Súd zistil, že na základe tejto zmluvy veriteľ poskytol žalovanému peňažné prostriedky, pričom podmienky ich čerpania a aj podmienky ich splácania boli upravené v zmluve a všeobecných obchodných podmienkach. Žalobca v žalobe uviedol, že žalovaný neplatil v stanovených termínoch splátky dohodnuté v zmluve, preto veriteľ podaním zo dňa 11. 10. 2020 znížil úverový rámec na nulu a vypovedal zmluvu. Následne v roku 2021 malo dôjsť k postúpeniu zosplatnenej pohľadávky, ktorú evidoval veriteľ voči žalovanému zo zmluvy o kreditnej karte, a to na základe vyššie uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávky. Postupovaná pohľadávka bola v sume 1.705,13 eur a pozostávala z istiny 1.217,18 eur, z riadneho úroku 271,- eur, úroku z omeškania 84,95 eur a z poplatkov vo výške 132,- eur.

5. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že veriteľ – Slovenská sporiteľňa, a.s. (banka) uzatvoril so žalovaným (spotrebiteľ) písomnú zmluvu o kreditnej karte zo dňa 29. 10. 2019, ktorú súd posúdil ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. V I. článku tejto zmluvy je úver označený ako spotrebiteľský revolvingový úver (kreditná karta) s názvom „Štedrá karta“, s poskytnutým úverovým rámcom 1.500,- eur. Ročná percentuálna miera nákladov (ďalej aj RPMN) je uvedená vo výške 29,21 %, celková čiastka, ktorú klient zaplatí je uvedená vo výške 1.710,50 eur, úroková sadzba pre úrok z omeškania je uvedená vo výške 5 % ročne a denný limit používania kreditnej karty je uvedený vo výške 1.500,- eur. V II. článku zmluvy je upravený spôsob splácania úveru tak, že žalovaný je povinný zaplatiť každý mesiac minimálnu splátku vo výške uvedenej v zmluve, podľa výšky bankou schváleného celkového úverového rámca s tým, že splátky sú splatné najneskôr 20. deň v mesiaci. Žalobca súdu predložil oznámenie banky zo dňa 11. 10. 2020, v ktorom je uvedené, že žalovaný je v omeškaní so splácaním dohodnutých splátok a súčasne v poslednom odstavci tohto oznámenia banka upozornila žalovaného, že ku dňu 11. 10. 2020 je jeho celkový dlh 1.597,18 eur. Z uvedeného mal súd za to, že k 11. 10. 2020 malo dôjsť k zosplatneniu pohľadávky veriteľa, pričom súdu nebol predložený doklad o tom, že by takéto oznámenie bolo žalovanému doručované a súdu nebol predložený dôkaz preukazujúci, že žalovaný ako dlžník bol na možnosť zosplatnenia pohľadávky bankou upozornený.

6. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie nepovažoval za sporné, že veriteľ žalovanému úver poskytol. V tomto konaní si pohľadávku z úverového vzťahu neuplatňoval pôvodný veriteľ zo zmluvy o kreditnej karte, ale žalobca ako postupník, ktorému mala byť zmluvou o postúpení pohľadávky postúpená pohľadávka zo Slovenskej sporiteľne, a.s.

7. Súd prvej inštancie sa v tejto veci preto zaoberal aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu, keďže k postúpeniu pohľadávky malo dôjsť z banky na nebankový subjekt a poukázal na ust. § 525 Občianskeho zákonníka, ktoré upravuje, ktoré pohľadávky sú z postúpenia vylúčené. Okrem toho môže byť postúpenie pohľadávok zakázané osobitným právnym predpisom, akým napríklad je zákon č. 483/2001 Z. z.

8. Vychádzajúc z ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky na nebankový subjekt môžu byť len tie pohľadávky, ktoré sú v čase postúpenia splatné a s ktorými je dlžník v čase postúpenia v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia v omeškaní dlhšie ako 90 dní, a to napriek písomnej výzve banky. Súd prvej inštancie poukázal i na ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa ust. § 565, najskôr po uplynutí 3 mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní od uplatnenia tohto práva. Je teda zrejmé, že k zosplatneniu pohľadávky môže dôjsť len za predpokladu, že dlžník bol veriteľom na možnosť zosplatnenia pred samotným zosplatnením upozornený. Vychádzajúc teda aj z rozhodovacej činnosti súdov v súčasnosti už nie je pochybnosť o tom, že predmetom postúpenia pohľadávky banky na iný, nebankový, subjekt môže byť len pohľadávka splatná.

9. Podľa § 132 ods. 1 CSP, bolo povinnosťou žalobcu nielen tvrdiť, ale aj označiť a predložiť dôkazy, preukazujúce jeho tvrdenia, pričom pri zhromažďovaní dôkazov bolo jeho povinnosťou byť iniciatívny. Žalobca však v konaní riadne nepreukázal, že žalovaný bol bankou riadne upozornený ma možnosť zosplatnenia pohľadávky. Súd nemal v konaní preukázané, že predtým, ako veriteľ vypracoval podanie zo dňa 11. 10. 2020, ktoré súd posúdil podľa obsahu ako oznámenie o zosplatnení pohľadávky, že upozornil osobitným písomným podaním žalovaného na skutočnosť, že mieni úver zosplatiť, t. j., že mieni od žalovaného žiadať uhradenie celej sumy naraz. Nemal preukázané ani to, či vôbec oznámenie o zosplatnení pohľadávky bolo žalovanému odoslané, či mu bolo doručené, či došlo k platnému zosplatneniu pohľadávky zo zmluvy o kreditnej karte. V konaní teda nebolo preukázané, že žalovanému bolo doručené (doručované) oznámenie o zosplatnení úveru, ani to, či žalovaný bol na možnosť zosplatnenia upozornený. Ani banka ako postupca, ani žalobca ako postupník nepreukázali splnenie podmienok požadovaných pre platné postúpenie pohľadávky banky. A keďže bez splnenia uvedených podmienok k postúpeniu prísť nemôže, akékoľvek takéto postúpenie (ktoré je bez zákonných náležitostí) musí súd vyhodnotiť ako postúpenie v rozpore so zákonom, ktoré je podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka neplatné. Súd teda nemal dostatočne preukázané, že banka dodržala postup pre zosplatnenie pohľadávky, ktoré je aj podmienkou postúpenia bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., a preto následné postúpenie pohľadávky vyhodnotil ako neplatné pre rozpor so zákonom (ust. § 39 Občianskeho zákonníka).

Ak určitý právny úkon, vykonaný jednou osobou, má spôsobiť určité právne dôsledky voči druhej osobe, musí mať táto aspoň príležitosť spoznať jeho obsah (musí dôjsť do jej dispozície). Práve preto bolo potrebné, aby žalobca preukázal, že jeho predchodca žalovanému doručil, resp. že mu vôbec odoslal oznámenie o zosplatnení, ktorým bolo podanie veriteľa z 11. 10. 2020 a že pred týmto úkonom žalovaného na možnosť zosplatnenia upozornil, čo v konaní nebolo preukázané.

10. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie zamietol žalobu v celom rozsahu, keďže nemal nad všetku pochybnosť preukázané, že žalobca je vecne aktívne legitimovaný v tomto konaní, t. j., že zmluvou o postúpení pohľadávky nadobudol platne v súlade s ust. § 39, § 525 a nasl. Občianskeho zákonníka a za splnenia podmienok požadovaných v ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. pohľadávku, ktorá je predmetom tohto sporu. K platnému postúpeniu by mohlo dôjsť len za predpokladu, že by boli splnené podmienky predpokladané zákonom č. 438/2001 Z. z., ako je uvedené vyššie. Súd však tieto skutočnosti dostatočne preukázané nemal, preto zmluvu o postúpení pohľadávok uzatvorenú medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom, na základe ktorej malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky žalovanej v tomto konaní, vyhodnotil v časti, vo vzťahu k žalovanému, ako neplatnú pre rozpor so zákonom č. 483/2001 Z. z. (ust. § 39 a § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V závere rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že v tomto prípade ani žaloba, ani výzva banky pred postúpením pohľadávky, ani oznámenie o postúpení nemôžu byť považované za oznámenie mimoriadnej splatnosti úveru, pretože nemajú povahu hmotnoprávneho úkonu zosplatnenia úveru s dôsledkami spájajúcimi sa so zosplatnením pohľadávky.

11. O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP. Žaloba bola zamietnutá, a preto by mal nárok na náhradu trov konania žalovaný v celom rozsahu (ust. § 255 ods. 1 CSP). Keďže však žalovanému trovy konania nevznikli, súd mu nárok nepriznal.

12. Žalobca podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie zo dňa 05. 09. 2023, ktoré odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

12.1 Nesprávne právne posúdenie spočíva v aplikácii nesprávneho zákonného ustanovenia na prejednávany prípad.

Mal za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v prejednanom prípade nebolo medzi zmluvnými stranami dohodnuté plnenie v splátkach, v dôsledku čoho na vec ani nemožno aplikovať ust. § 565 Občianskeho zákonníka, resp. ust. § 53 ods. 9 tohto zákona. Z dôkazov v súdnom konaní jednoznačne vyplýva, že v zmluve absentovala medzi pôvodným veriteľom a žalovaným dohoda o plnení v splátkach na dobu určitú. V uvedenom prípade bol medzi zmluvnými stranami dojednaný revolvingový úver vo forme kreditnej karty - a nie klasický splátkový úver.

V predmetnom prípade tak nebolo dojednané plnenie v splátkach. Štandardná splátka, ktorú bol žalovaný povinný plniť bola v tomto prípade len dojednaným opakujúcim sa plnením v existujúcom záväzku vzťahu na dobu neurčitú. To znamená, že v prípade, že by sa žalovaný rozhodol finančné prostriedky vôbec v daný mesiac nečerpať, nevznikla by mu ani povinnosť uhradiť tú, ktorú mesačnú splátku. Z uvedeného dôvodu teda nemožno hovoriť o tom, že bolo plnenie v splátkach dojednané (nakoľko povinnosť uhradiť splátku bola podmienená čerpaním úveru).

V súlade s ust. § 563 Občianskeho zákonníka, preto došlo výzvou zo dňa 11. 10. 2020 zo strany pôvodného veriteľa k uplatneniu si svojho práva, keď od dlžníka požadoval splatenie dlhu, nakoľko v čase trvania dlhu nebol dohodnutý čas jeho úplného splatenia a až touto výzvou pôvodný veriteľ určil splatnosť predmetného záväzku žalovaného. Na základe uvedeného bol žalobca toho názoru, že súd vo svojom odôvodnení rozsudku nesprávne právne posúdil splatnosť pohľadávky v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka, keď na posudzovaný prípad nesprávne aplikoval ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 tohto zákona a naopak, na vec opomenul aplikovať ust. § 563 Občianskeho zákonníka, v dôsledku čoho vychádza rozhodnutie súdu prvej inštancie z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V predmetnej veci bola zmluva uzavretá na dobu neurčitú, pričom pôvodný veriteľ si stanovil čas povinnosti pre vyplatenie dlhu dlžníkom zaslaním výzvy zo dňa 11. 10. 2020 (označenej ako „Zníženie Celkového úverového rámca na nulu a výpoveď Zmluvy o Kreditnej karte“). V uvedenom prípade bola zmluva vypovedaná podaním zo dňa 11. 10. 2020. Na základe tohto podania právny predchodca žalobcu vypovedal uzatvorenú zmluvu, čím mu zároveň vznikol voči žalovanému nárok (actio nata) domáhať sa poskytnutých finančných prostriedkov v zmysle ust. § 563 Občianskeho zákonníka. Predmetným podaním bola zmluva vypovedaná a zmluvný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným ukončený, nakoľko žalovaný do 21. 10. 2020 požadovanú splátku neuhradil. Žalobca zároveň v súvislosti s formou výzvy na splnenie dlhu poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 3Cdo/250/2014 a uviedol, že jeho právny predchodca vyzval žalovaného v podaní zo dňa 11. 10. 2020 k úhrade vzniknutého dlhu zo zmluvy v sume 1.597,18 eur v prípade, ak do 21. 10. 2020 neuhradí splátku v sume 282,56 eur.

Podaním zo dňa 08. 09. 2021 došlo k opätovnej výzve žalovaného k zaplateniu splatnej pohľadávky. Žalobca k výzve zo dňa 08. 09. 2021 doložil súdu aj obálku preukazujúcu doručovanie predmetného podania žalovanému. Vzhľadom na uvedené, ak by aj žalobca doručovanie podania zo dňa 11. 10. 2020 nepovažoval za preukázané, s čím však žalobca v žiadnom prípade nesúhlasí, a to aj s poukazom na nesporné skutkové tvrdenia, ktorým sa žalobca venuje v ďalšej časti tohto dovolania, potom súdu nič nebránilo, aby právne posúdil, že k splatnosti pohľadávky došlo najneskôr podaním zo dňa 08. 09. 2021.

Výzva zo dňa 08. 09. 2021 je zároveň aj výzvou pred postúpením v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj zákon č. 483/2001 Z. z.), v ktorej bol žalovaný bezpochyby upozornený na možnosť postúpenia pohľadávky tretej osobe.

Žalobca bol toho názoru, že pohľadávka bola v súlade s ust. 563 Občianskeho zákonníka v čase postúpenia splatná v celom rozsahu, a teda medzi žalobcom a postupcom došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, z čoho jasne vyplýva, že žalobca je v tomto konaní bez pochyby aktívne vecne legitimovaný. S poukazom na uvedené žalobca nesúhlasil so záverom súdu o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie, nakoľko v súdenom prípade došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, a teda žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný subjektom.

12.2 V ďalšej časti odvolania žalobca uviedol, že v konaní je nesporné, že právny predchodca žalobcu žalovanému doručoval podanie zo dňa 11. 10. 2020 označené ako „Zníženie Celkového úverového rámca na nulu a výpoveď Zmluvy o Kreditnej karte.“ Žalovaný uvedené nespochybnil, na pojednávanie sa nedostavil, svoju účasť žiadnym spôsobom neospravedlnil, ani nepožiadaval o odročenie pojednávania, k veci sa nijako písomne nevyjadril, ani nepredložil žiadne nové dôkazy - teda sa v konaní žiadnym spôsobom nevyjadril a bol absolútne pasívnym. Pasivita sporovej strany môže predstavovať sankciu v podobe rýchlej straty sporu.

Žalobca poukázal na ust. § 150 ods. 1 a § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj CSP) a bol toho názoru, že jeho skutkové tvrdenia neboli počas

celého konania protistranou žiadnym spôsobom popreté. Pokiaľ súd v odôvodnení rozsudku uvádzal rôzne tvrdenia, ktorými spochybňoval doručovanie podania zo dňa 11. 10. 2020, žalobca takéto úvahy súdu považuje za ničím nepodložené, neopodstatnené a tendenčné špekulácie, ktorými súd znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP bolo podľa názoru žalobcu potrebné považovať jeho tvrdenia za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že podanie zo dňa 11. 10. 2020 bolo žalovanému doručované. Doručovanie podania zo dňa 11. 10. 2020 nebolo zo strany žalovaného žiadnym spôsobom v konaní spochybnené a súd takisto žalobcu na preukázanie doručovania podania zo dňa 11. 10. 2020 počas konania nevyzval, v dôsledku čoho sa žalobca domnieval, že doručovanie podania zo dňa 11. 10. 2020 považuje súd za nesporné skutkové tvrdenie, nakoľko v opačnom prípade by žalobcu na jeho preukázanie vyzval. Z tohto dôvodu považoval žalobca rozhodnutie súdu aj za prekvapivé, a to aj s poukazom na podanie žalobcu zo dňa 06. 07. 2023 označené ako „Ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní“.

Žalovaný bol v celom konaní pred súdom prvej inštancie pasívnou stranou sporu, nemožno hovoriť o akomkoľvek účinnom popretí a je potrebné sa zamerať na faktický stav, t. j., že žalovaný sa k žalobcom tvrdenej skutočnosti vôbec nevyjadril.

Pokiaľ sa žalovaný k žalobcom tvrdenej skutočnosti vôbec nevyjadril, je potrebné v zmysle citovanej odbornej literatúry, gramatického a logického výkladu ust. § 151 ods. 1 CSP považovať skutkové tvrdenia žalobcu ohľadom doručovania podania zo dňa 11. 10. 2020 za nesporné. V tejto súvislosti žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne pod sp. zn. 8Cob/82/2021 zo dňa 28. 04. 2022 a uznesenie Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 11CoCsp/4/2021 zo dňa 28. 02. 2022.

V danom prípade okresný súd favorizoval žalovaného, keď mu poskytol ochranu spočívajúcu až v popieraní skutkových tvrdení žalobcu, čím podľa názoru žalobcu prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu, vyjadrenú v čl. 1 CSP tým, že aktívne, namiesto strany sporu, rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12.3 Žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v plnom rozsahu, resp. aby v zmysle ust. § 389 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

14. Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd (ust. § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov – ďalej aj CSP) zistil, že odvolanie bolo podané proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému je odvolanie prípustné, oprávnenou stranou - žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote (ust. § 355 ods. 1, § 359, § 362 ods. 1 CSP) a konštatoval, že odvolanie má zákonom stanovené náležitosti a obsahuje zákonom stanovené odvolacie dôvody (ust. § 127, § 363, § 365 ods. 1 CSP). Následne odvolací súd, viazaný rozsahom podaného odvolania žalovaného, odvolacími dôvodmi ako i súdom prvej inštancie zisteným skutkovým stavom (ust. § 379, § 380 ods. 1, 2, § 383 CSP) prejednal podané odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario), pričom dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a vo veci rozhodol rozsudkom (ust. § 392 CSP) tak, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením.

Odvolací súd svoj rozsudok verejne vyhlásil dňa 11. 07. 2024, keď v zmysle ust. § 219 ods. 3 za použitia ust. § 378 ods. 1 CSP oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

15. Podľa § 52 ods. 1, 3, 4 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov účinnom do 30. 11. 2019 (teda i v čase uzavretia zmluvy o kreditnej karte), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 53 ods. 1, 9 vyššie citovaného zákona, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

16. Podľa § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov účinnom do 30. 06. 2024 (teda i v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 12. 2021), neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

Podľa § 524 ods. 1, 2 vyššie citovaného zákona, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

Podľa § 525 ods. 2 vyššie citovaného zákona, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom.

Podľa § 565 vyššie citovaného zákona, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

17. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov účinnom do 31. 12. 2021 (teda i v čase uzavretia zmluvy p postúpení pohľadávok zo dňa 14. 12. 2021), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu^{87ac}) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu.^{87ad}) Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

18. Podľa § 150 ods. 1, 2 CSP, strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia.

Podľa § 151 ods. 1, 2 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

Podľa § 181 ods. 1, 2, 3 CSP, po vyvolaní veci a úkonoch podľa § 180 žalobca prednesie podstatný obsah žaloby a vyjadrení podľa § 167. Žalovaný má právo vyjadriť sa k prednesu žalobcu. Strana môže odkázať na svoje písomné podanie.

Po úkonoch podľa odseku 1 súd určí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu. V konaní sa postupuje v súlade s ustanoveniami o prostriedkoch procesného útoku a prostriedkoch procesnej obrany a v súlade s ustanoveniami o dokazovaní.

Podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

19. Z obsahu spisu a súdom prvej inštancie vykonaného dokazovania vyplýva, že právny predchodca žalobcu, t. j. Slovenská sporiteľňa, a.s. (ďalej aj právny predchodca žalobcu alebo banka) ako veriteľ a žalovaný ako dlžník (ďalej aj klient)uzatvorili zmluvu o kreditnej karte (spotrebiteľský úver) dňa 29. 10. 2019, predmetom ktorej bol záväzok banky poskytnúť žalovanému spotrebiteľský revolvingový úver (Kreditná karta) s celkovým úverovým rámcom 1.500,- eur. V zmluve bola dohodnutá úroková sadzba premenlivá – závislá od výšky čerpania celkového úverového rámca ku koncu účtovného obdobia, zníženého o sumy splátok klienta uhradených do najbližšieho dňa splatnosti (uvedené v tabuľke); minimálna splátka pri úverovom rámci 1.500,- eur vo výške 75,- eur (uvedené v tabuľke); ročná percentuálna miera nákladov (ďalej aj RPMN) 29,21 %; predpoklady použité na výpočet RPMN: „Celková výška Úveru bola vyčerpaná okamžite v plnej výške platbou prostredníctvom POS terminálu, Banka v deň čerpania účtuje Poplatok za vydanie Kreditnej karty a v prípade Celkového úverového rámca od 2000 EUR Banka účtuje mesačné Poplatky za Kreditnú kartu vydanú ku Kartovému účtu, pričom platí, že všetky Poplatky účtované Bankou nie sú úročené a Banka úročí len čerpanie istiny Úveru, úrok je vyjadrený formou Poplatku za komfort, Poplatok za vydanie Kreditnej karty sa splatí v deň jeho zúčtovania, Úver sa splatí v 12 splátkach v mesačných intervaloch, pričom splátka istiny bude vždy v rovnakej výške“. Celková čiastka, ktorú zaplatí klient pri uvedených predpokladoch a RPMN bola dohodnutá na 1.710,50 eur, pričom úroková sadzba pre úrok z omeškania bola dohodnutá na 5,00 % (najviac do výšky stanovenej právnym predpisom).

V časti zmluvy (II. Ostatné ustanovenia) označenej ako „Splácanie úveru“ bolo uvedené, že ak existuje pohľadávka banky, klient zaplatí každý mesiac minimálnu splátku vo výške uvedenej v zmluve podľa výšky bankou schváleného celkového úverového rámca, a to kedykoľvek, najneskôr však do dňa splatnosti, ktorým je 20. deň v mesiaci (bod II.4 zmluvy). V prípade, ak klient pohľadávku banky nespláca riadne a včas, môže banka požadovať zaplatenie úrokov z omeškania, zmluvnej pokuty, znížiť celkový úverový rámec až na nulu, zablokovať kreditnú kartu alebo kartový účet, odstúpiť od zmluvy a vypovedať zmluvu (bod II.8 zmluvy). Zmluva bola uzavretá na dobu neurčitú (bod II.12 zmluvy). Súčasťou zmluvy boli okrem iného i Všeobecné obchodné podmienky Slovenskej sporiteľne, a.s. účinné od 01. 01. 2015, ktoré v 6. časti upravovali doručovanie klientovi a v 13. časti zánik záväzkových vzťahov (dohodou, výpoveďou alebo odstúpením) a taktiež Produktové obchodné podmienky pre kreditné karty a povolené prečerpania Slovenskej sporiteľne, a.s. účinné od 01. 01. 2015.

19.1 V podaní zo dňa 11. 10. 2020 banka (právny predchodca žalobcu) oznámila žalovanému ako svojmu klientovi, že je dlhodobo v omeškaní so splácaním pohľadávky na základe zmluvy č. 5164552293 a z toho dôvodu mu znižuje celkový úverový rámec na nulu s účinnosťou ku dňu 21. 10. 2020 a zároveň vypovedá zmluvu. Ďalej banka oznámila, že zníženie celkového úverového rámca nadobúda účinnosť a výpoveď sa považuje za doručení dňa 21. 10. 2020, ak najneskôr v deň predchádzajúci dňu 21. 10. 2020 žalovaný neuhradí splátku najmenej 282,56 eur. V prípade, ak požadovanú splátku do 21. 10. 2020 žalovaný neuhradí, je povinný uhradiť banke celú pohľadávku zo zmluvy, a to v lehote 15 dní odo dňa

účinnosti zníženia celkového úverového rámca na nulu s tým, že celková výška pohľadávky je ku dňu 11. 10. 2020 v sume 1.597,18 eur. K uvedenému podaniu banky nebol pripojený žiadny dôkaz preukazujúci jeho odoslanie, resp. doručenie alebo doručovanie žalovanému.

19.2 Výzvou zo dňa 08. 09. 2021 banka žalovanému oznámila, že jej pohľadávka zo zmluvy je splatná v celom rozsahu a žalovaný je v omeškaní so splácaním viac ako tri mesiace s tým, že výška splatnej a nezaplátenej pohľadávky ku dňu 08. 09. 2021 predstavuje sumu 1.682,81 eur. Zároveň ho vyzvala, aby dlžnú sumu zaplatil na tam uvedený účet a v prípade, ak tak neurobí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. V prípade, ak žalovaný pohľadávku medzičasom uhradil, výzvu má považovať za bezpredmetnú. K tomuto podaniu žalobca pripojil fotokópiu poštovej obálky s dátumom podania 09. 09. 2021, pričom zásielka sa vrátila odosielateľovi s poznámkou poštového doručovateľa, že zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote.

19.3 Dňa 14. 12. 2021 bola uzavretá zmluva o postúpení pohľadávok medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. (postupca) a spoločnosťou EOS KSI Slovensko, s.r.o. (postupník), predmetom ktorej bolo odplatné postúpenie pohľadávok dňom účinnosti zmluvy, vrátane ich príslušenstva a všetkých práv, ktoré sú s pohľadávkami spojené.

19.4 V podaní zo dňa 21. 12. 2021 banka oznámila žalovanému, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 12. 2021 postúpila svoju pohľadávku spolu s príslušenstvom a právami z akéhokoľvek zabezpečenia spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o. (žalobca v tomto konaní).

19.5 V podaní zo dňa 15. 11. 2022 (pokus o zmier) žalobca ako postupník, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 1.761,15 eur najneskôr do 25. 11. 2022 na tam uvedený účet. K tomuto podaniu bol pripojený podací hárok s dátumom podania 16. 11. 2022.

20. Z obsahu predloženého súdneho spisu ďalej odvolací súd zistil, že dňa 30. 11. 2022 bol Okresnému súdu Banská Bystrica ako upomínaciemu súdu doručený návrh žalobcu na vydanie platobného rozkazu, ktorým sa od žalovaného domáhal zaplatenia sumy 1.217,18 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne od 15. 12. 2021 do zaplatenia.

20.1 Na základe výzvy upomínacieho súdu zo dňa 13. 12. 2022 na predloženie potvrdenia o odoslaní a doručení písomnosti, ktorou bolo žalovanému oznámené postúpenie pohľadávky, žalobca predložil podací hárok Slovenskej pošty, a.s. s dátumom 22. 12. 2021, podľa ktorého bola na poštovú prepravu na adresu žalovaného prijatá doporučená zásielka a táto bola doručená žalovanému dňa 27. 12. 2021.

20.2 Následne upomínací súd vydal v predmetnej veci platobný rozkaz v konaní pod sp. zn. 9Up/1340/2022 zo dňa 28. 12. 2022, ktorý nebol doručený žalovanému a zásielka sa vrátila tomuto súdu s poznámkou poštového doručovateľa, že adresát zásielku neprevzal v odbernej lehote.

20.3 Vzhľadom k neúspešnému doručovaniu platobného rozkazu postúpil Okresný súd Banská Bystrica predmetnú vec Okresnému súdu Nové Zámky ako miestne príslušnému súdu prvej inštancie, nakoľko žalobca v zákonom stanovenej lehote navrhol pokračovanie v konaní.

20.4 Pojednávanie v predmetnej veci súd prvej inštancie nariadil na deň 11. 07. 2023. Dňa 06. 07. 2023 bolo súdu prvej inštancie od právneho zástupcu žalobcu doručené ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní. Na predmetnom pojednávaní sa strany sporu nezúčastnili a súd prvej inštancie po postupe podľa ust. § 181 ods. 2 CSP následne vyhlásil rozsudok, ktorým rozhodol tak, ako je uvedené v 1. bode tohto rozsudku.

21. S poukazom na vyššie uvedené listiny a zistenia z nich vyplývajúce, je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci a jeho výsledky i správne vyhodnotil. Náležite teda zistil skutkový stav, dospel k správnym skutkovým záverom a zisteniam, ktoré i správne právne posúdil vo vzťahu ku skutočnostiam rozhodným pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi rozsudku súdu prvej inštancie a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie jeho písomného vyhotovenia.

22. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku (ust. § 387 ods. 2 CSP) odvolací súd uvádza, resp. pripomína, že vecnou legitimitáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jedna strana civilného súdneho konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaná) a druhá procesná strana (žalovaný) súdneho konania je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaná).

22.1 Žalobca svoju aktívnu vecnú legitimitáciu na konanie v predmetnej veci odvodzoval od zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14. 12. 2021, na základe ktorej mala na neho prejsť pohľadávka vrátane jej príslušenstva z pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a.s. a považoval ju za preukázanú predložením tejto zmluvy ako i oznámenia o postúpení pohľadávok zo dňa 21. 12. 2021 a splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. preukazoval predloženými podaniami zo dňa 11. 10. 2020 a 08. 09. 2021, čo však nie je postačujúce.

22.2 Predpokladom postúpenia pohľadávky je existencia splatnej pohľadávky, keďže postúpená môže byť iba tá časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu a ktorá je splatná, a teda musia byť splnené predpoklady na predčasné zosplatenie pohľadávky podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Splnenie predpokladov na predčasné zosplatenie pohľadávky podľa tohto ustanovenia je teda prvým krokom, ktorý predchádza samotnému zosplateniu pohľadávky.

22.3 Z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyplýva, že ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa ust. § 565 tohto zákona najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka sú teda jednoznačne zakotvené zákonné požiadavky a len za predpokladu ich splnenia je možné plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy žiadať v celosti, resp. jednorazovo. Žalobca, ktorý v predmetnej veci plnenie v celosti žiadal, nepredložil žiadne oznámenie, či upozornenie pre žalovaného o predčasnom zosplatení pohľadávky (pri splnení zákonných podmienok), ktoré by právny predchodca žalobcu zaslal, resp. doručil alebo doručoval žalovanému, z čoho treba vyvodiť záver, že pôvodný veriteľ akoukoľvek preukázateľnou formou žalovaného minimálne 15 dní pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti pohľadávky nevyzval, resp. neupozornil, že si mieni toto právo uplatniť, pričom predmetná výzva by mala byť určitá, zrozumiteľná, resp. mala by z nej vyplývať skutočnosť, s ktorou konkrétnou splátkou úveru je žalovaný v omeškaní. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca nepreukázal splnenie podmienky pre vyhlásenie predčasnej splatnosti ním uplatnenej pohľadávky.

22.4 Čo sa týka podania pôvodného veriteľa zo dňa 11. 10. 2021 označeného ako „zníženie celkového úverového rámca na nulu a výpoveď zo zmluvy o kreditnej karte“, súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy o jeho odoslaní, resp. doručení alebo doručovaní žalovanému. Navyše, žalobca ani netvrdil (v žalobe, v podaní zo dňa 06. 07. 2023, v ktorom ospravedlňoval svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní, ale ani v odvolaní), že by toto podanie malo byť odoslané, resp. doručené alebo doručované žalovanému a akým spôsobom sa tak malo stať. Žalovaný teda nebol upozornený na možnosť predčasného zosplatenia predmetnej pohľadávky, resp. žalobca toto žiadnym spôsobom nepreukázal a v tejto súvislosti nenavrhol vykonať ani žiadne dokazovanie. Bez právneho významu bola potom výzva zo dňa 08. 09. 2021, realizovaná právnym predchodcom žalobcu (ku ktorej žalobca predložil podací hárok s dátumom podania na poštovú prepravu dňa 09. 09. 2021), ktorou žalovanému oznámil, že pohľadávka banky je splatná v celom rozsahu, že žalovaný je v omeškaní so splácaním viac ako tri mesiace a že výška splatnej a nezaplátenej pohľadávky je ku dňu 08. 09. 2021 v sume 1.682,81 eur. Predmetná výzva sa podľa predloženého dokladu (fotokópia obálky) vrátila právnenému predchodcovi žalobcu ako žalovaným neprevzatá v odbernej lehote. Aj keby právny predchodca žalobcu v zmysle Všeobecných obchodných podmienok Slovenskej sporiteľne, a.s. pri doručovaní tejto výzvy vychádzal z čl. 6 (doručovanie klientovi) a bodu 6.3 týchto podmienok, podľa ktorých sa písomnosť doručovaná poštou považuje za doručeníu tretí deň po odoslaní, a to aj keď klient zmarí doručenie zásielky alebo sa o doručení zásielky nedozvedel a v zmysle uvedeného by považoval túto výzvu za doručeníu dňom 12. 09. 2021 (resp. dňom 13. 09. 2021, nakoľko dňa 12. 09. 2021 bola nedeľa), odvolací súd je toho názoru, že neboli splnené podmienky na zosplatenie predmetnej pohľadávky, a teda na odoslanie takejto výzvy, nakoľko žalovaný nebol predtým upozornený na možnosť zosplatenia pohľadávky. Právny predchodca žalobcu potom nemohol pristúpiť k platnému zosplateniu svojej pohľadávky v podaní zo dňa 08. 09. 2021, nakoľko žalovaný nebol na túto možnosť v súlade so zákonom upozornený, resp. odoslanie podania zo dňa 11. 10. 2020 (ktoré by v prípade splnenia zákonom

stanovených podmienok bolo možné považovať za upozornenie právneho predchodcu žalobcu na možnosť zosplatnenia pohľadávky vo vzťahu k žalovanému), ale ani jeho doručenie, resp. doručovanie žalovanému nebolo právne relevantným spôsobom preukázané a ako už bolo uvedené vyššie, žalobca to ani netvrdil.

22.5 Pokiaľ teda ide o zákonné podmienky na to, aby bolo vyhlásenie mimoriadnej splatnosti celej pohľadávky právne účinné, tieto podmienky vyplývajú z ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 565 tohto zákona. Súd prvej inštancie z uvedených ustanovení správne vyvodil záver, že veriteľ je oprávnený zosplatiť celú pohľadávku až po predchádzajúcom upozornení spotrebiteľa na túto možnosť, pričom upozornenie musí byť písomné, adresované dlžníkovi a musí sa dostať aspoň do sféry jeho dispozície. Zo zistenia, že zo strany žalobcu nebol predložený žiadny dôkaz o tom, že podanie právneho predchodcu žalobcu zo dňa 11. 10. 2020 (v ktorom mal byť žalovaný vyzvaný na zaplatenie omeškanej splátky úveru a zároveň upozornený na možnosť zosplatnenia celej pohľadávky právneho predchodcu žalobcu) bolo doručené žalovanému, resp. dôkaz o tom, že sa toto podanie dostalo do dispozičnej sféry žalovaného, súd prvej inštancie správne uzavrel, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu písomne vyzvaný na zaplatenie dlžnej splátky úveru a zároveň upozornený na možnosť zosplatnenia celej pohľadávky. Na základe týchto zistení potom súd prvej inštancie správne a dôvodne konštatoval, že neboli splnené podmienky na platné postúpenie pohľadávky banky na žalobcu, v dôsledku čoho žalobca nie je v tomto konaní aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplatenia žalovanej pohľadávky s príslušenstvom a žalobu bolo potrebné zamietnuť.

23. Žalobca ako odvolací dôvod uplatnil i ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP tvrdiac, že nesprávne právne posúdenie spočívalo v nesprávnej aplikácii ust. § 565 Občianskeho zákonníka, resp. ust. § 53 ods. 9 tohto zákona, ktoré nebolo možné v danej veci aplikovať.

23.1 Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide aj vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka žalobcu nebola opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktorú žalobu v celom rozsahu zamietol.

23.2 Odvolací súd sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že v danom prípade medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným nebolo dojednané plnenie v splátkach. Podľa odvolacieho súdu skutočnosť, že spotrebiteľský úver vzniknutý na základe zmluvy o kreditnej karte zo dňa 29. 10. 2019 (uzavretej na dobu neurčitú) má povahu revolvingového úveru, nič nemení na povahe a obsahu dohodnutého záväzku medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným splácať poskytnutý úver dohodnutými splátkami (v danom prípade sumou minimálne 75,- eur mesačne) v závislosti od schválenej výšky celkového úverového rámca splatnými vždy ku 20. dňu v mesiaci. Odvolací súd zdôrazňuje, že v zmysle podpísanej zmluvy o kreditnej karte (spotrebiteľský úver) zo dňa 29. 10. 2019 bol žalovanému poskytnutý spotrebiteľský revolvingový úver (kreditná karta) vo forme úverového rámca 1.500,- eur, pričom aj v prípade opakovaného čerpania úveru bolo jeho splácanie dohodnuté vo forme splátok (minimálne 75,- eur mesačne) najneskôr do dňa splatnosti, ktorým bol 20. deň v mesiaci. Podľa odvolacieho súdu sa v danom prípade pri dohode o splátkach poskytnutého úveru nejedná (a to aj v prípade revolvingového úveru) o opakujúce sa plnenie v existujúcom záväzkovom vzťahu na dobu neurčitú, ako to tvrdil žalobca v odvolaní, ale sa jedná o dohodu o splácaní dlhu vo forme splátok. V danom prípade bola povinnosť úhrady splátok viazaná na existenciu dlhu, t. j. povinnosť žalovaného uhrádzať dlh dohodnutými splátkami vychádzala zo základného predpokladu existencie dlhu. Aj keď bola zmluva o kreditnej karte (spotrebiteľský úver) vo forme revolvingového úveru dohodnutá na dobu neurčitú, výška a spôsob úhrady dlhu záviseli od čerpania finančných prostriedkov a ak žalovaný ako dlžník využil právo povoleného čerpania do výšky 1.500,- eur, potom takto vzniknutý dlh sa zaviazal uhrádzať v splátkach. Žalobca v podanom odvolaní nedôvodne poukazoval na ust. § 563 Občianskeho zákonníka, pretože v predmetnej veci bolo dohodnuté plnenie v splátkach, teda čas plnenia bol dohodnutý a pokiaľ banka (veriteľ) mienila využiť svoje právo v zmysle ust. § 565 tohto zákona a

žiadala o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (čomu nasvedčuje jej podanie zo dňa 11. 10. 2020), bolo potrebné preukázať, že žalovaný bol na možnosť požadovať zaplatenie celej pohľadávky upozornený, resp. že takáto výzva mu bola zaslaná, doručená, príp. doručovaná, teda že sa dostala aspoň do jeho dispozície. Ako už bolo vyššie uvedené, takýmto dôkazom nie je podanie právneho predchodcu žalobcu zo dňa 11. 10. 2020, nakoľko súdu nebol predložený žiadny dôkaz o tom, že toto podanie bolo zaslané, resp. doručené alebo doručované žalovanému a teda, že sa aspoň dostalo do jeho dispozície.

23.3 S otázkou platného zosplatnenia pohľadávky veriteľa je spojené preukázateľné doručenie jednostranného právneho úkonu veriteľa o tomto úkone do dispozičnej sféry dlžníka. Požiadavka preukázania dôjdenia (jednostranného) právneho úkonu (prejavu vôle) do dispozičnej sféry dlžníka ako adresáta zaťažuje veriteľa ako odosielateľa v zmysle ust. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 5 Cdo 36/2020 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2021 pod č. 04). Žalobca nepredložil žiadny dôkaz o tom, že podanie jeho právneho predchodcu zo dňa 11. 10. 2020 bolo zaslané, resp. doručené alebo doručované žalovanému a teda, že sa aspoň dostalo do jeho dispozície, čo správne v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval i súd prvej inštancie s tým, že ani banka ako postupca a ani žalobca ako postupník nepreukázali splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. S poukazom na ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. potom neboli splnené osobitné podmienky pre postúpenie bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, nakoľko v zmysle uvedeného ustanovenia bolo možné postúpiť len splatnú pohľadávku, pričom takýto postup (zosplatnenie postúpenej pohľadávky) nebol v konaní preukázaný. V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na podanie právneho predchodcu žalobcu zo dňa 11. 10. 2020 (zníženie celkového úverového rámca na nulu a výpoveď zmluvy o kreditnej karte), ktorým banka žalovanému oznámila zníženie celkového úverového rámca na nulu ku dňu 21. 10. 2020, zároveň vypovedala zmluvu a žalovaného vyzvala na zaplatenie splátky v sume 282,56 eur v tam určenej lehote, pričom ak túto splátku neuhradí, bude povinný uhradiť celú pohľadávku banky v tam určenej lehote s tým, že celková výška pohľadávky banky k 11. 10. 2020 je v sume 1.597,18 eur. Ako už bolo vyššie uvedené, žalobca nepredložil doklad o odoslaní tohto podania žalovanému, resp. doklad o jeho doručení alebo doručovaní. Pritom z obsahu predmetného podania je zrejmé, že banka týmto podaním mienila žalovaného upozorniť na možnosť zosplatnenia svojej pohľadávky, a teda bolo nevyhnutné, aby sa toto podanie dostalo aspoň do dispozície žalovaného, čo však žiadnym spôsobom nebolo preukázané. Z uvedených dôvodov potom nebolo možné prijať záver, že banka ako veriteľ v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upozornila žalovaného na možnosť zosplatnenia jej pohľadávky, v dôsledku čoho nemohla uplatniť právo podľa ust. § 565 tohto zákona, teda právo žiadať zaplatenie celej svojej pohľadávky vo vzťahu k žalovanému. Toto znamená, že predmetnú pohľadávku, zaplatenia ktorej sa žalobca v konaní domáhal, nebolo možné na neho platne postúpiť, pretože podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. možno postúpiť len splatnú pohľadávku. V dôsledku uvedeného žalobca nie je v tomto konaní aktívne vecne legitimovaný na uplatnenie pohľadávky, zaplatenia ktorej sa od žalovaného domáhal, čo malo za následok, že súd prvej inštancie musel jeho žalobu zamietnuť. Pokiaľ nebolo v spore preukázané platné predčasné zosplatnenie celej pohľadávky, bol potom správny záver súdu prvej inštancie, že neboli naplnené zákonné predpoklady platného postúpenia pohľadávky, pretože s poukazom na ust. § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu. Záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie súčasného žalobcu je i podľa názoru odvolacieho súdu správny, nakoľko nebolo preukázané, že na neho platným a zákonným spôsobom bolo prevedené právo, ktorého sa v spore proti žalovanému v predmetnej veci domáhal.

24. Ďalej žalobca v rámci odvolacej argumentácie poukazoval na svoje skutkové tvrdenia podľa ust. § 151 ods. 1 CSP, ktoré považoval za nesporné a na porušenie práva na spravodlivý súdny proces. Tvrdil, že tieto skutkové tvrdenia žalovaný nepoprel, a preto ich bolo potrebné považovať za nesporné, ktoré súd nebol oprávnený spochybňovať, vrátane doručovania podania zo dňa 11. 10. 2020, nakoľko žalovaný bol počas celého sporu pasívny a toto doručenie žiadnym spôsobom nenamietal, resp. nespochybnil. Súd ani žalobcu nevyzval na preukázanie doručenia podania zo dňa 11. 10. 2020, v dôsledku čoho sa domnieval, že doručenie tohto podania súd považoval za nesporné. V podaní zo dňa 06. 07. 2023 (ktorým právny zástupca žalobcu ospravedlňoval svoju neúčast' na pojednávaní) právny zástupca žalobcu požiadal súd (pre prípad, ak by súd nepovažoval uplatnený nárok za preukázaný) o písomné vyzvanie žalobcu na preukázanie ním uvádzaných skutočností.

24.1 Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

24.2 V súvislosti s vyššie uvedenou odvolacou námietkou, odvolací súd poukazuje na ust. § 150 ods. 1, 2 CSP, teda na povinnosť strany sporu pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu a na možnosť súdu požiadať strany sporu o ďalšie skutkové tvrdenia na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností. Povinnosť tvrdenia sa prejavuje ako procesná povinnosť pravdivo a úplne opísať všetky rozhodujúce skutkové okolnosti daného prípadu. V prípade, že nedôjde k dodržaniu tejto povinnosti, následkom je neunesenie bremena tvrdenia v civilnom procese. Primárne by jednoznačne mali byť všetky relevantné a rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v samotnej žalobe. Povinnosťou súdu v kontradiktórnom spore je zisťovať skutkový stav iba v miere primeranej procesnej aktivite sporových strán.

Ďalej odvolací súd v tomto smere poukazuje na závery uznesenia Ústavného súdu SR v konaní pod sp. zn. I. ÚS 246/2019 zo dňa 11. 06. 2019, v zmysle ktorých pasivita protistrany (v tomto prípade žalovaného) nemôže mať za následok (aplikáciou ust. § 151 ods. 1, 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu „priznať akýkoľvek uplatnený nárok“. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená). Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremeno tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany.

Z čl. 8 základných zásad Civilného sporového poriadku vyplýva, že strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Odvolací súd zdôrazňuje, že Civilný sporový poriadok neupravuje povinnosť súdu vyzývať strany sporu na predloženie dôkazov. Aj ust. § 150 ods. 2 CSP dopadá len na doplnenie skutkových tvrdení, ktoré sú obsahom bremena tvrdenia, nie dôkazného bremena. Vo vzťahu k tejto námietke žalobcu potom odvolací súd konštatuje, že ak žalobca tvrdil splnenie zákonných podmienok postúpenia pohľadávky (skutkové tvrdenia), bol povinný ich aj preukázať. Na bremeno tvrdenia nadväzuje dôkazné bremeno, pričom schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s dôkazným bremenom je predpokladom úspechu v konaní.

Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 4Cdo/162/2020 zo dňa 27. 10. 2021 zverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2022 pod č. 6: „V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa“.

S poukazom na citované závery prijaté vyššími súdnymi autoritami potom odvolací súd konštatuje, že postup súdu prvej inštancie, ktorý skúmal naplnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávok banky na iný subjekt (žalobcu) a skúmal danosť aktívnej vecnej legitímácie postupníka, a to aj v prípade pasivity žalovaného a za predpokladu, že z jeho strany nebola popretá akákoľvek žalobcom tvrdená skutočnosť, bol plne legitímny a zákonný.

24.3 Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany (v tomto prípade žalovaného) poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Ako už odvolací súd uviedol vyššie, žalobca ani v samotnej žalobe, ani v podaní zo dňa 06. 07. 2023 (v ktorom ospravedlňoval svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní), ale ani v odvolaní netvrdil, že by podanie zo dňa 11. 10. 2020 malo byť zaslané, resp. doručené alebo doručované žalovanému a akým spôsobom sa tak malo stať. Žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie pohľadávky, ktorá mu mala byť postúpená bankou ako pôvodným veriteľom, nebol riadne tvrdený a ani preukázaný. Za tejto procesnej situácie bolo potrebné prijať záver, že v danej veci nebolo možné aplikovať ust. § 151

ods. 1 CSP, nakoľko žalobca neuviedol žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by sa týkali napr. odoslania alebo doručovania podania zo dňa 11. 10. 2020. Ak žiadne tvrdenia nie sú, nemôžu byť popreté, resp. nepopreté. Zo všetkých uvedených dôvodov je potom nedôvodná žalobcom vznesená námietka nevyhnutnosti aplikácie ust. § 151 ods. 1 CSP.

24.4 K ďalším námietkam žalobcu vzneseným v II. časti odvolania, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že súdy skúmajú aktívnu vecnú legitímáciu v priebehu celého konania. Súd prvej inštancie v danej veci postupoval správne, keď nariadil termín pojednávania (na 11. 07. 2023), na ktorom sa žalobca, ani žalovaný nezúčastnili, pričom právny zástupca žalobcu svoju neúčasť z dôvodu hospodárnosti a efektivity konania ospravedlnil. Na pojednávaní konanom v neprítomnosti strán sporu (ust. § 180 CSP) súd podľa ust. § 181 ods. 2 CSP konštatoval, že sa jedná o plnenie zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a bude posudzovať aktívnu legitímáciu žalobcu, ktorému mala byť pohľadávka postúpená, ako i splnenie podmienok na platné postúpenie pohľadávky. Z obsahu listín nachádzajúcich sa v spise v priebehu konania následne zistil, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu, teda nie je aktívne vecne legitimovaný, nakoľko súdu neboli predložené dôkazy, z ktorých by bolo zrejmé, že právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky postupoval podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z..

Žalobca považoval rozhodnutie súdu aj za prekvapivé s poukazom na podanie svojho právneho zástupcu zo dňa 06. 07. 2023 (ktorým ospravedlňoval svoju neúčasť na pojednávaní), v ktorom požiadal súd, pre prípad, že považuje uplatnený nárok za nepreukázaný, o písomné vyzvanie na preukázanie uvedených skutočností, nakoľko doteraz nemal vedomosť o prípadnom vnímaní akýchkoľvek skutočností ako sporných zo strany súdu. Podľa názoru odvolacieho súdu nemožno rozsudok súdu prvej inštancie v predmetnej veci považovať za prekvapivý. Súd na pojednávaní informoval strany sporu v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP, že v súvislosti s uplatnenou postúpenou pohľadávkou bude posudzovať i platnosť tohto postúpenia a aktívnu legitímáciu žalobcu, preto jeho procesný postup nemožno hodnotiť ako postup porušujúci právo žalobcu na spravodlivý proces, ktorým by znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace práva, a to len z toho dôvodu, že na základe listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise vyhodnotil, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Bolo na rozhodnutí žalobcu, či sa pojednávania zúčastní a bude tak reagovať na konštatovania súdu, prípadne predloží chýbajúce dôkazy, ktorými by preukázal splnenie podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 vety prvej zákona č. 483/2001 Z. z. v súvislosti s postúpením pohľadávky. Žalobca nemôže vytýkať súdu, že nepostupoval správne, pokiaľ on sám bol pasívny a pojednávania sa nezúčastnil. Je len na rozhodnutí strany sporu, či svoju účasť na pojednávaní ospravedlní alebo sa ho zúčastní. Pri voľbe prvej možnosti však potom nemôže namietat' prekvapivosť rozhodnutia, keďže sa sama strana sporu vzdala príležitosti reagovať na postup a konštatovania súdu v priebehu pojednávania, prípadne na tvrdenia protistrany.

Pokiaľ žalobca vo svojej odvolacej argumentácii poukazoval na iné rozhodnutia krajských súdov odvolací súd zdôrazňuje, že až právny názor opakovane potvrdený Najvyšším súdom Slovenskej republiky je možné považovať za súčasť ustálenej judikatúry, pričom významnou je aj skutočnosť, či takéto rozhodnutie bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Odvolacie súdy teda nie sú pri rozhodovaní viazané názormi iných odvolacích súdov (hoci aj v obdobných veciach).

25. Záverom odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že skutkové tvrdenia týkajúce sa danosti aktívnej, či pasívnej vecnej legitímácie v spore musia byť zrejmé už zo žaloby. Pokiaľ tomu tak nie je, súd nie je povinný vyzývať na ich doplnenie, pretože by poučil žalobcu o hmotnom práve, čo by viedlo k porušeniu rovnosti strán sporu. Žalobca ako postupník, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a preukázať, že pred postúpením pohľadávky banka dlžníka písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nepreukázanie jeho aktívnej legitímácie v spore. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci postupoval správne, keď skúmal, či žalobca ako postupník nadobudol pohľadávku platným právnym úkonom postúpenia. S ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania je nesporné, že žalobca nepreukázal, či žalovanému spotrebiteľovi bolo zaslané, doručené, príp. doručované podanie zo dňa 11. 10. 2020, toto dokonca ani netvrdil a v tejto súvislosti nenavrhol vykonať ani žiadne dokazovanie. Žalobca síce predložil podanie zo dňa 11. 10. 2020, ktorým banka vyzývala žalovaného ako klienta

na zaplataenie dlžnej sumy a zároveň ho upozorňovala na možnosť zosplatnenia celej pohľadávky, avšak nepredložil žiadny dôkaz, ktorým by preukázal, že žalovanému bolo toto podanie zaslané, resp. doručené alebo doručované. Nepreukázal teda, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia spôsobilá na postúpenie v súlade s ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z., v dôsledku čoho žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu na konanie v predmetnej veci, čo správne konštatoval i súd prvej inštancie a čo bolo dôvodom na zamietnutie žaloby.

26. Skutkový stav bol súdom prvej inštancie v predmetnej veci zistený správne a nič sa na ňom nezmenilo ani v odvolacom konaní, keďže tento skutkový stav vychádza výlučne z listín predložených žalobcom.

S poukazom na všetko vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalobcom uplatnené odvolacie dôvody neboli spôsobilé privodiť zmenu a ani zrušenie rozsudku súdu prvej inštancie, preto tento rozsudok v jeho zamietajúcej časti a tiež vo výroku o trovách konania (majúcom správny základ v plnom procesnom úspechu žalovaného v spore, ktorému však trovy konania nevznikli) potvrdil postupom podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

27. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 a ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V danom prípade mal žalovaný v odvolacom konaní plný úspech, v dôsledku čoho mu vznikol nárok na náhradu trov konania. Nakoľko však žalovanému v priebehu odvolacieho konania žiadne trovy konania nevznikli (neplatil žiadne súdne poplatky, nepodal vyjadrenie k odvolaniu), súd mu v predmetnej veci nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pričom sa riadil právnym názorom vyjadreným v uznesení Najvyššieho súdu SR v konaní pod sp. zn. 7Cdo/14/2018 zo dňa 28. 02. 2018, podľa ktorého ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

28. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 393 ods. 2 veta druhá CSP v spojení s ust. § 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 1, 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 1, 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)